

Sygn. akt V CSK 249/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa T. M. i R. M.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej T. w T.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 29 listopada 2013 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz każdego z powodów
kwoty po 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana Spółdzielnia Mieszkaniowa „T.” w T. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 29 listopada 2013 r., którym ten Sąd z apelacji powodów zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 marca 2013 r., i zasądził na ich rzecz solidarnie kwotę 145.605,46 złotych z odsetkami ustawowymi oraz w całości oddalił apelację pozwanej.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Cel ten może być osiągnięty jedynie poprzez powołanie i wykazanie istnienia przesłanek umożliwiających realizację wskazanych funkcji skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy w złożonej skardze kasacyjnej wskazano i należyte umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania jeżeli ten wymóg jest spełniony przynajmniej w odniesieniu do jednej z nich. Dopuszczenie oraz rozpoznanie skargi kasacyjnej jest bowiem uzasadnione ustrojowo i procesowo jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który

umożliwiać ma ocenę, czy w danym przypadku spełnione są wskazane przyczyny. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana podniosła, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, które nie zostało rozstrzygnięte w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a mianowicie czy przepis art. 11 ustawy z dnia 14 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz zmianie niektórych ustaw (Dz. U. 2007 nr 125 poz. 873 z późn. zm.) dotyczy wszystkich przypadków rozpoczęcia biegu terminu określonego na podstawie art. 7 ust 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. 2003, nr 119, poz. 1116 ze zm.) w dotychczasowym brzmieniu, czy też dotyczy wyłącznie przypadków rozpoczęcia się i niezakończenia przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 14 czerwca 2007 r. biegu terminu określonego na podstawie art. 7 ust 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych. Ponadto skarżąca wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona wobec stopnia naruszenia art. 386 § 4 k.p.c., 328 § 2 k.p.c. oraz art. 11 ustawy z dnia 14 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych i niektórych ustaw (Dz. U. 2007, nr 125, poz. 873 z późn. zm.) dalej zwana ustawą zmieniającą, a stopień naruszenia ma charakter oczywisty bez dokonywana nawet pobieżnej analizy zgodności orzeczenia z normami prawnymi zawartymi w powyższych przepisach.

W ocenie Sądu Najwyższego powyższe przyczyny nie usprawiedliwiają przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanej do rozpoznania. We wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania powołano jako podstawę oczywistą zasadność skargi. Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury oparcie wniosku na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Wymaga on zatem szczegółowego uzasadnienia z powołaniem się na argumenty

prawne odrębne od merytorycznej motywacji skargi, przy czym zasadność powinna być widoczna już na pierwszy rzut oka, bez szczegółowego badania powołanych w niej zagadnień (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2010 r., IV CSK 148/10, niepubl.). Skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawrzeć wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się oczywistość naruszenia prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Wymogi te nie zostały spełnione. Wbrew twierdzeniom skarżącego brak jest podstaw do przyjęcia oczywistego naruszenia przez Sąd II instancji przepisów prawa procesowego. Ponadto uzasadnienie tego Sądu zawiera kryteria określone w art. 328 § 2 k.p.c. odnosi się bowiem zarówno do podstawy prawnej jak i faktycznej rozstrzygnięcia.

Powołanie się natomiast na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale i innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m. in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Zagadnienia muszą mieć charakter rzeczywisty i konkretny (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Wskazana w uzasadnieniu skargi kwestia dotycząca interpretacji art. 11 ustawy z dnia 14 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. 2003 nr 119 poz. 1116 ze zm.) oraz związane z nią zagadnienie zastosowania art. 11 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w pierwotnym bądź znowelizowanym brzmieniu były już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego

w wyroku z dnia 29 czerwca 2010 r. (III CSK 25/09 niepubl.) a przytoczony wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2012 r. (IV CSK 310/11, niepubl.) wydany w innym stanie faktycznym nie podważa wcześniejszego stanowiska Sądu Najwyższego.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 1, 2 i 4 odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 w zw. z art. 391 § 2, 398²¹ k.p.c. (zob. postanowienia SN: z dnia 12 lipca 1980 r., II CZ 79/80, OSNCP 1981, nr 2-3, poz. 37; z dnia 11 maja 1966 r., I CZ 36/66, nieopubl.; z dnia 15 lipca 2011 r., I UZ 15/11, niepubl oraz uchwałę składu siedmiu sędziów SN z dnia 20 grudnia 1963 r., III PO 17/63, OSNCP 1964, nr 6, poz. 107 i uchwałę SN z dnia 30 stycznia 2007 r., III CZP 130/06, OSNC 2008, nr 1, poz. 1).